

Prawidłowe rozwiązanie zadania
Prawo karne – 08.11.22 r.

W niniejszej sprawie należało wnieść apelację, zaskarżyć wyrok w całości i podnieść następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa karnego materialnego (art. 438 pkt 1 i 1a k.p.k.)

- w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 1 i 4 zaskarżonego wyroku, poprzez wadliwe przyjęcie, iż mamy do czynienia z dwoma czynami przestępnymi popełnionymi w zbiegu realnym (art. 85 § 1 k.k.), co skutkowało wymierzeniem kar jednostkowych i kary łącznej, która ponadto została orzeczona z obrazą art. 86 § 1 k.k. tj. powyżej górnej granicy jej ustawowego wymiaru, choć w istocie oskarżony dopuścił się jednego czynu przestępnego, który powinien być kumulatywnie zakwalifikowany z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo – art. 11 § 1 k.k.);
- tj. art. 12 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 wyroku przestępstwa znęcania się z art. 207 § 1 k.k., choć istota tego przestępstwa, o wieloczynowo określonych znamionach, sprowadza się do rozciągniętych w czasie zachowań składających się na prawną jedność czynu przestępnego, stąd też nie jest prawidłowe powoływanie w kwalifikacji prawnej tego przestępstwa także art. 12 § 1 k.k., co jednocześnie przełożyło się na wadliwe zastosowanie art. 57b k.k., nakazującego nadzwyczajne obostrzenie kary;
- tj. art. 43 § 1 k.k. poprzez nieokreślenie w pkt. 2 wyroku czasu trwania środków karnych zakazu zbliżania się i kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną, co spowodowało, że istocie środki te zostały orzeczone bezterminowo i w konsekwencji wyrok w tej części nie odpowiada prawu;

2. naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, co mogło mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.)

- tj. art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 393 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez sąd meriti wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z ekspertyzy prywatnej ze wskazaniem, że „przeprowadzenie dowodu z tej ekspertyzy, która stanowi dokument prywatny, powstały poza postępowaniem karnym, ale dla jego celów, jest niedopuszczalne” (stanowisko to pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią art. 393 § 3 k.p.k., pozwalającego na wykorzystanie w procesie karnym dokumentów prywatnych pozyskanych intencjonalnie na użytek tego procesu);
- tj. art. 201 k.p.k. a contrario poprzez oddalenie przez sąd meriti na tej podstawie wniosku o bezpośrednie przesłuchanie biegłego sądowego Eryka L. na rozprawie, ze stwierdzeniem, „że nie ujawniła się żadna ze wskazanych w ww. przepisie przesłanek uzasadniających dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej”, choć autor wniosku dowodowego domagał się jedynie „wezwania biegłego sądowego Eryka L. na rozprawę w celu jego bezpośredniego przesłuchania i zadania mu pytań”, która to kwestia nie jest objęta treścią art. 201 k.p.k. a contrario.

3. naruszenia przepisu prawa karnego procesowego (art. 7 k.p.k.), co przełożyło się na wadliwe ustalenia faktyczne i mogło mieć wpływ na treść wyroku, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 3 wyroku (art. 438

pkt 2 i 3 k.p.k.), polegające na przypisaniu Wincentowi O. odpowiedzialności za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., choć ani wyjaśnienia oskarżonego, ani zeznania pokrzywdzonej nie dawały najmniejszych podstaw do ustalenia, iż stłuczenie prawej ręki Aldony B. zostało spowodowane popchnięciem oskarżonego oraz brak było podstaw do uznania, że mamy tutaj do czynienia z naruszeniem czynności narządu ciała wskazanego w art. 157 § 1 k.k. (w istocie u pokrzywdzonej, w okolicznościach niezawinionych przez oskarżonego, zaistniało naruszenie czynności narządu ciała wskazane w art. 157 § 2 k.k.).

W apelacji należało domagać się też przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z ekspertyzy prywatnej oraz wezwania na rozprawę odwoławczą biegłego sądowego Eryka L.

Wnioski odwoławcze o zmianę wyroku:

- w pkt. 1 i 4 poprzez prawidłowe opisanie przypisanego czynu przestępnego kumulatywnie kwalifikowanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu, na podstawie art. 11 § 3 k.k. zw. z art. 207 § 1 k.k., możliwie najłagodniejszej kary;*
- w pkt. 2 poprzez określenie na najkrótszy możliwy ustawowo okres zakazu zbliżania się i kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną (bądź też o wyeliminowanie z wyroku tych środków karnych w sytuacji podniesionego w tym zakresie zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.);*
- w pkt. 3 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia i obciążenie w tej części kosztami procesu Skarbu Państwa.*

Obrońca powinien też domagać się zwolnienia oskarżonego od kosztów procesu w pozostałej części.